

arV
11323

BENNETT.- Selections Illustrative of the History
of Latin Poetry... 1899

24 V
11323

The date shows when this volume was taken.

To renew this book copy the call No. and give
to the librarian.

HOME USE RULES

All Books subject to recall

All borrowers must register in the library to borrow books for home use.

All books must be returned at end of college year for inspection and repairs.

Limited books must be returned within the four week limit and not renewed.

Students must return all books before leaving town. Officers should arrange for the return of books wanted during their absence from town.

Volumes of periodicals and of pamphlets are held in the library as much as possible. For special purposes they are given out for a limited time.

Borrowers should not use their library privileges for the benefit of other persons.

Books of special value and gift books, when the giver wishes it, are not allowed to circulate.

Readers are asked to report all cases of books marked or mutilated.

Do not deface books by marks and writing.

Cornell University Library

arV11323

Selections illustrative of the history o

3 1924 031 297 512

olin,anx

Wm. E. Bennett
Private Copy
SELECTIONS

ILLUSTRATIVE OF THE

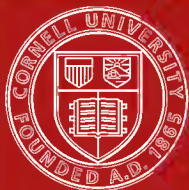
HISTORY OF LATIN POETRY

IN THE

REPUBLICAN AND AUGUSTAN PERIODS.

PRINTED FOR THE USE OF CLASSES IN
CORNELL UNIVERSITY.

ITHACA : 1899.

Cornell University
Library

The original of this book is in
the Cornell University Library.

There are no known copyright restrictions in
the United States on the use of the text.

SELECTIONS

ILLUSTRATIVE OF THE

HISTORY OF LATIN POETRY

IN THE

REPUBLICAN AND AUGUSTAN PERIODS.

E. Bennett

PRINTED FOR THE USE OF CLASSES IN
CORNELL UNIVERSITY.

ITHACA : 1899.

W

CORNELL
UNIVERSITY
LIBRARY

Gift
Mrs. C.E. Ben
21/VI/22

—
—

A511664

LIBRARY
UNIVERSITY
CORNELL

HISTORY OF LATIN POETRY.

1. Virgil, *Aeneid*, vi, 847-853 :

Excudent alii spirantia mollius aera,
Credo equidem, vivos ducent de marmore vultus,
Orabunt causas melius, caelique meatus
Describent radio et surgentia sidera dicent ;
Tu regere imperio populos, Romane, memento ;
Hae tibi erunt artes, pacisque imponere morem,
Parcere subiectis, et debellare superbos.

2. (a) Ovid, *Metamorphoses*, xv, 871-876 :

Iamque opus exegi, quod nec Iovis ira, nec ignes,
Nec poterit ferrum, nec edax abolere vetustas.—
Parte tamen meliore mei super alta perennis
Astra ferar nomenque erit indelebile nostrum ;
Quaque patet domitis Romana potentia terris,
Ore legar populi, perque omnia saecula fama,
Si quid habent veri vatnm praesagia, vivam.

- (b) Ovid, *Amores*, xii, 15, 7 f. :

Mantua Vergilio gaudet, Verona Catullo :
Pelignae dicar gloria gentis ego.

- (c) Propertius, iv, 1, 56 :

Carmina erunt formae tot monumenta tuae ;—
Aut illis flamma aut imber subducet honores *the pyramid,*
Annorum aut ictu pondera victa ruent. *temple of Zeus at*

- (d) Martial, x, 2, 8, 12 :

—Et meliore tui parte superstes eris.— *Mausoleum at Hal-*
Solaque non norunt haec monumenta mori. *masses.*

- (e) Horace, *Odes*, iii, 30, 1-9 :

Exegi monumentum aere perennius,
Regalique situ pyramidum altius ;
Quod non imber edax, non Aquilo impotens

Possit diruere, aut innumerabilis
Annorum series et fuga temporum.
Non omnis moriar multaque pars mei
Vitabit Libitinam : usque ego postera
Crescam laude recens, dum Capitolium
Scandet cum tacita Virgine pontifex.

(f) Ennius, fr. :

Nemo me dacrumis decoret, neque funera fletu
Faxit. Cur? Volito vivo' per ora virum.

(g) Virgil, *Georgics*, iii, 8 f. :

. . . Temptanda via est, qua me quoque possim
Tollere humo victorque virum volitare per ora.

3. Horace, *Epistles*, ii, 1, 145-155 :

Fescennina per hunc inventa licentia morem,
Versibus alternis opprobria rustica fudit,
Libertasque recurrentes accepta per annos
Lusit amabiliter, donec iam saevus apertam
In rabiem coepit verti iocus, et per honestas
Ire domos impune minax. Dolnere cruento
Dente lacesiti ; fuit intactis quoque cura
Condicione super communi ; quin etiam lex
Poenaeque lata, malo quae nollet carmine quenquam
Describi. Vertere modum, formidine fustis
Ad bene dicendum delectandumque redacti.

4. Appian Claudius, fr. :

Est unus quisque fáber | ípse súae fortúnae.

5. Tacitus, *Agricola*, 4 :

Memoria teneo solitum ipsum narrare se prima in iuventa
studium philosophiae acrius, ultra quam concessum Romano
ac senatori, hausisse, ni prudentia matris incensum ac fla-
grantem animum coërcuisset.

5 a. *Front. de Aq.* 16, tot aquarum tam multis
molibus Pyramidas videlicet atillas Compares aut cetera
Pama celebrata. Altera Graecorum

6. Livius Andronicus, fr. :

Odisia.

- (a). Vírum míhi, Caména | ínsece versútum.
- (b). Quándo díes advéniet, | quém profáta Mórta est.
- (c). Ápud nímpham Atlántis | fíliam Cálipsónem.
- (d). Igitur démum Ulíxi | fríxit praé pavóre
cor.
- (e). Utrum génua amplóctens | vírginem oráret.
- (f). Ibi mánens sedéto, | dónicum vidébis/
mé carpénto veléntem | én dómum venísse.
- (h). Nám divína Monétas | fília dócuit.
- (i). Tópper fácit homónes | út priús fuérunt.
- (k). Tópper cíti ad aedis | vénimus Círcæ ;
símul advénit, sérvae | pórtant ad náves
edúlia álma ; vína | ísdem ínferinúntur.

Tragedies (Aigistos).

- (a). nam ut Pérgama
accénsa et praeda pér participes aéquiter
partíta est.
- (b). in sedes cónlocat se régias :
Cluteméstra iuxtim, tértias natae óccupant.
- (c). Ipsús se in terram saúcius fligít cadens.
- (d). Iamne óculos specie laétavisti optábili ?

Cic., *Brut.*, 18, 71 :

Nam et Odyssia Latina est sic tamquam opus aliquod Daedali et Livianae fabulae non satis dignae quae iterum leguntur.

7. Horace, *Epistles*, ii, 1, 69 ff :

Non equidem insector delendave carmina Livi
Esse reor, memini quae plagosum nilhi parvo
Orbilium dictare.

8. Naevius, fr. :

- (a) ' Cedo quí rem vestram públicam tantam ámisistis tám cito ? '

‘provéniebant orátore^s noveí, stulti, adulescéntuli.’

(b) Fáto Metélli Rómae | cónsule^s fíunt.

(c) Dábunt málum Metélli | Naévio poétae.

9. Naevius, *Bellum Punicum*, fr. :

(a) Nóvem Ióvis concórdes | fíliae soróres,
Músas quas mémorant Grái | quásque nós Casménas.

(b) ambórum uxóres
nóctu Troíad exíbant | cápítibus opértis,
fléntes ámbae abeúntes | lácrumis cum múltis.

(c) eórum séctam sequóntur | múlti mortáles.

(d) Blánde et dócte percónctat | Aenéa quo pácto
Troíam úrbem liquísset.

(e) Manúsque súsum ad caélum | sústulit súas rex
Amúlius dívísque | grátulabátur.

10. Aulus Gellius, *Noctes Atticae*, i, 24, 2 :

Epigramma Naevii, plenum superbiae Campanae, quod testimonium esse iustum potuisset, nisi ab ipso dictum esset :

Ínmortáles mortáles | si fóret fás flére,
Flérent dívae Caménae | Naévium poétam.
Ítaque póstquam est Órchi | tráditus thesaúro,
Oblíti sún^t Rómae | lóquier língua Latína.

11. Gellius, xvii, 1 :

Quintus Ennius tria corda habere sese dicebat, quod loqui Graece et Osce et Latine sciret.

11, a. Ennius, *Annales*, fr. :

Latos per populos terrasque poëmata nostra
Clara cluebunt.

12. Ennius, *Annales*, fr. :

(a) Volturnalem Palatua^{lem} Turrinalem
Floraleinque Falacrem et Pomona^{lem} fecit
Hic idem.

(b) O Tite tute Tati tibi tanta turanne tulisti.

(c) saxo cere comminuit brum.

13. Ennius, *Annales*, fr.

- (a) Excita cum tremulis anus attulit artubus lumen,
talìa commemorat lacrumans, exterrita somno :
‘ Euridica prognata, pater quam noster amavit,
vires vitæque corpus meum nunc deserit omne.
nam me visus homo pulcer per amoena salicta
et ripas raptare locosque novos ; ita sola
postilla, germana soror, errare videbar
tardaque vestigare et quaerere te, neque posse
corde capessere, semita nulla pedem stabilibat.
Exin compellare pater me voce videtur
his verbis : ‘ o gnata, tibi sunt ante ferendae
aerunnae, post ex fluvio fortuna resistet.’
haec ecfatus pater, germana, repente recessit
nec sese dedit in conspectum corde cupitus,
quamquam multa manus ad caeli caerula templa
tendebam lacrumans et blanda voce vocabam.
vix aegro tum corde meo me somnus reliquit.
- (b) Pectora fida tenet desiderium : simul inter
sese sic memorant, ‘ o Romule, Romule die,
qualem te patriae custodem di genuerunt !
o pater, o genitor, o sanguen dis oriundum,
tu produxisti nos intra luminis oras.’

14. Lucretius, *de Rerum Natura*, I. 117–119.

Ennius ut noster cecinit qui primus amoëno
detulit ex Helicone perenni fronde coronam,
per gentis Italas hominum quae clara clueret.

15. Quintilian, *Inst. Orator.*, x, I. 88 :

Ennium sicut sacros vetustate lucos adoremus, in quibus
grandia et antiqua robora iam non tantam habent speciem
quantam religionem.

16. Ennius, *epitaph* :

Aspicite, O cives, senis Enni imagini’ formam.
Hic vestrum panxit maxima facta patrum.

17. Julius Caesar, fr. :

Tu quoque tu in summis, o dimidiate Menander,
poneris, et merito, puri sermonis amator.
lenibus atque utinam scriptis adiuncta foret vis
comica, ut aequato virtus polleret honore
cum Graecis, neve hac despectus parte iaceres !
unum hoc maceror ac doleo tibi deesse, Terenti.

18. Quintilian, x, 1, 99, 100 :

In comoedia maxime claudicamus, licet Varro *Musas*,
Aelii Stilonis sententia, *Plautino* dicat *sermone locuturas*
fuisse, si Latine loqui vellent, licet Caecilium veteres laudibus
ferant, licet Terentii scripta ad Scipionem Africanum referan-
tur ; quae tamen sunt in hoc genere elegantissima et plus
adhuc habitura gratiae, si intra versus trimetros stetissent.
Vix levem consequimur umbram, adeo ut mihi sermo ipse
Romanus non recipere videatur illam solis concessam Atticis
venerem, cum eam ne Graeci quidem in alio genere linguae
obtinuerint.

19. Terence, Prologue to *Andria*, 1-23 :

Poëta quom primum ánimum ad scribendum ádpulit,
Id síbi negoti crédidit solúm dari,
Populo út placerent quas fecisset fábulas.
Verum áliter eueníre multo intéllegit :
Nam in prólogis scribúndis operam abútitur,
Non qui árgumentum nárret, sed qui máliuoli
Veterís poëtae máledictis respóndeat.
Nunc, quám rem uitio dént, quaeso animum atténdite.
Menander fecit Ándriam et Perínthiam.
Qui ntrámuis recte nórit, ambas nóuerit :
Non íta sunt dissimili árgumento, séd tamen
Dissímili oratióne sunt factae ác stilo.
Quae cónnenere in Ándriam ex Perínthia
Fatétur transtulísse atque usum pró suis.
Id istí uituperant fáctum atque in eo dísputant

Contáminari nón decere fábulas.

Faciúntne intellegéndo, ut nil intéllegant?

Qui quom húncc accusant, Naéuium Plautum Énnium
Accúsant, quos hic nóster auctorés habet.

Quorum aémulari exóptat negligentiam,
Potiús quam istorum obscúram diligéntiam.

Delinc út quiescant pórro moneo et désinant

Male dícere, malefácta ne noscánt sua.

20. Terence, Prologue to *Hautontimoroumenos*, 16-21 :

Nam quód rumores dístulerunt máliuoli,
Multás contaminásse Graecas, dúm facit
Paucás Latinas : fáctum id esse hic nón negat,
Neque sé pigere et deínde facturum aúumat.
Habét bonorum exémplum, quo exempló sibi
Licére id facere quód illi fecerúnt putat.

20 a. Terence, *Adelphoe*, 15-21 :

Nam quód isti dicunt máliuoli, homines nóbilis
Eum ádiutare adsídueque una scríbere :
Quod illí maledictum uémens esse exístumant,
Eam laúdem hic ducit máxumam, quom illís placet
Qui uóbis uniuórsis et populó placent
Quorum ópera in bello, in ótio, in negótio
Suo quísque tempore úsust sine supérbia.

21. Aulus Gellius, *Noctes Atticae*, xiii, 2 :

Quibus otium et studium fuit, vitas atque aetates doctorum
hominum quaerere ac memoriae tradere, de M. Pacuvio et
L. Accio tragicis poetis historiam scripserunt huiuscemodi :
'Cum Pacuvius', inquiunt, 'grandi iam aetate et morbo cor-
poris diutino adfectus, Tarentum ex urbe Roma concessisset,
Accius tunc, haut parvo iunior, proficiscens in Asiam, cum
in oppidum venisset, devertit ad Pacuvium comiterque invi-
tatus plusculisque ab eo diebus retentus, tragoediam suam,
cui Atreus nomen est, desideranti legit. Tum Pacuvium
dixisse aiunt, sonora quidem esse, quae scripsisset, et gran-

dia, sed videri tamen ea sibi duriora paulum et acerbiora. 'Ita est,' inquit Accius 'uti dicis; neque id me sane paenitet: meliora enim fore spero, quae deinceps scribam. Nam quod in pomis, itidem' inquit 'esse aiunt in ingeniis; quae dura et acerba nascuntur, post fiunt mitia et iucunda, sed quae gignuntur statim vieta et mollia atque in principio sunt uvida, non matura mox fiunt, sed putria. Relinquendum igitur visum est in ingenio, quod dies atque aetas mitificet'.

22. Gellius, i, 24, 4:

Epigramma Pacuvii verecundissimum et purissimum dignumque eius elegantissima gravitate:

Adulēscens, tametsi próperas, te hoc saxúm rogat,
Vt sésē aspicias, deínde quod scriptum ést legas
Híc súnt poetae Pácuvi Marcí sita
Ossa. Hóc volebam néscius ne essés. Vale.

λ 23. Lucilius, fr.:

Verum tristis contorto aliquo ex Pacuviano exordio.

24. Pacuvius, fr.

(a) Nérei repándirostrum incúrvicervicúm pecns.

(b) Síc profectióne laeti píscinm lascíviam
íntuentur, néc tuendi cápere satietás potest.
ínterea prope iam óccidente sóle inborrescít mare,
ténebrae conduplicántur, noctisque ét nimbám obcae-
cát nigror,

flámma ínter nubés coruscat, caélum tonitru cóntremít,
grándo mixta imbrí largífico súbita praecipitáns cadít,
úndique omnes vénti erumpunt, saévi existunt túrbines,
férvít aestu pélagus.

(c) Rápide retro citróque percito aestu praecipitém ratem
réciprocare, undaéque e gremiis súbiectare adflígere

(d) . . . ármamentum strídor, flictus návium,
strépitus fremitus clámor tonitruum ét rudentum
síbilus . . .

25. Virgil, *Aeneid*, i, 87 :

Insequitur clamorque virum stridorque rudentum.

26. Accius :

(a) *Medea*, fr. :

postquám pater

áðpropinquat iámque paene ut cómprehendatúr parat,
púerum interea oprúncat membraque árticulatim dívidit,
pérque agros passím dispergit córpus : id ea grátia
út, dum nati díssipatos ártus captarét parens,
ípsa interea effúgeret, illum ut maéror tardarét sequi,
síbi salutem ut fámiliari páreret parricidio.

(b) *Brutus*, fr. :

I.

Quom iám quieti córpus nocturno ímpetu
dedí sopore plácans artus lánguidos,
visum ést in somnis pástorem ad me adpéllere
pecús lanigerum exímia pulcritúdi-
ne, duos cónsanguineos árietes inde éligi
praeclárioremque álterum immoláre me.
deinde eíus germanum córnibus conítier
in me árietare, eoque íctu me ad casúm dari :
exím prostratum térra, graviter saúcium,
resupínus in caelo cóntueri máximum
miríficum facinus : déxtrorsum orbem flámmeum
radiátum solis liquier cursú novo.

II.

Réx, quae in vita usúrpan homines, cógitant curánt vident,
quáèque agunt vigilántes agitantque, éa si cui in somno á-
cidunt,

mínus mirum est, sed dí rem tantam haut témere improvise
ófferunt.

proín vide, ne quém tu esse hebetem députes aequae ac pecus,
ís sapientiá munitum péctus egregié gerat

téque regno expéllat : nam id quod dé sole ostensum ést tibi
pópulo commutátionem rérum portendit fore
pérpropinquum. haec béne verruncent pópulo ! nam quod
déterum

cépit cursum a laéva signum praépotens, pulcérume
aúguratum est rém Romanam públicam summám fore.

III.

Nocte íntempesta nóstram devenít domum.

IV.

Tállius qui líbertatem cívibus stabilíverat.

V.

. . . qui recte cónsulat, consúl cluat.

(c). *Decius*, fr :

I.

Pátrio exemplo et mé dicabo atque ánimam devoro hóstibus.

II.

Quíbus rem summam et pátriam nostram quóndam adaucta-
vít pater.

† 27. Livy, vii, 2, 4, 10 : *omni*

Ceterum parva quoque, ut ferme principia omnia, et ea ipsa peregrina res fuit. sine carmine ullo, sine imitandorum carminum actu ludiones, ex Etruria acciti, ad tibicinis modos saltantes, laud indecoros motus more Tusco dabant. imitari deinde eos iuventus simul inconditis inter se iocularia fundentes versibus coepere, nec absoni a voce motus erant. accepta itaque res saepiusque usurpando excitata. vernaculis artificibus, quia ister Tusco verbo ludius vocabatur, nomen histrionibus inditum ; qui non, sicut ante, Fescennino versu similem incompositum temere ac rudem alternis iaciebant, sed impletas modis saturas descripto fam ad tibicinem

si minus delectat quod τεχνίον Isocratium est
ληρώδεςque simul totum et συμμειρακιῶδες,
non operam perdo.

32. Horace, *Sat.*, ii, 1, 69 f. :

Primores populi arripuit populumque tributim,
Scilicet uni aequus virtuti atque eius amicis.

33. Lucilius, fr. :

- (a) ' O Publi, o gurgēs, Galloni : es homo miser ' inquit ;
cenasti in vita numquam bene, cum omnia in ista
consumis squilla atque acupensere cum decumano.
- (b) Cui neque iumentum est nec servos nec comes ullus,
bulgam et quicquid habet numorum secum habet ipse :
cum bulga cenat, dormit, lavat ; omnis in unast
spes homini bulga : bulga haec devincta lacertost.
- (c) Cum tecumst, quidvis satis est. visuri alieni
sint homines, spiras, pallam, redimicula promit.
- (d) nunc haec quid valeant, quidque huic intersiet illud
cognosces. primum hoc quod dicimus esse poëma
pars est parva poësis : id est, *epigrammata*, *porro*
disticha, epistula item quaevis non magna poëmast.
illa poësis opus totum, ut tota Ilias summast
una poësis, ut Annales Enni. Atque si hoc unumst
est maius multo quam quod dixi ante poëma.
quapropter dico : nemo, si culpat Homerum,
perpetuum culpat, neque, quod dixi ante, poësin :
versum unum culpat, verbum, enthymema, locumve.
- (e) A primast : hinc incipiam, et quae nomina ab hoc
sunt,
' AA geminum longa, A brevis syllaba.' nos tamen
unum
hoc faciemus, et uno eodemque, ut dicimus, pacto
scribemus pānem, plācide, Iānum, āridum, ācetum ;
*Apēs *Apēs Graeci ut faciunt.

cantu motuque congruenti peragebant. Livius post aliquot annis, qui ab saturis ausus est primus argumento fabulam serere, idem scilicet, id quod omnes tum erant, suorum carminum actor, dicitur, cum saepius revocatus vocem obtudisset, venia petita puerum ad canendum ante tibicinem cum statuisset, canticum egisse aliquanto magis vigente motu, quia nihil vocis usus inpediebat.

28. Ennius, fr. :

- (a) Sparsis hastis longis campus splendet et horret.
- (b) quaerunt nodum in scirpo.

29. Horace, *Sat.*, i, 4, 1 :

Eupolis atque Cratinus Aristophanesque poetae
Atque alii, quorum comoedia prisca viorum est,
Si quis erat dignus describi, quod malus ac fur,
Quod moechus foret, aut sicarius, aut alioqui
Famosus, multa cum libertate notabant.
Hinc omnis pendet Lucilius, hosce secutus.

30. Horace, *Sat.*, ii, 1, 30-34.

Ille velut fidis arcana sodalibus olim
Credebat libris, neque, si male cesserat, unquam
Decurrens alio, neque si bene : quo fit, ut omnis
Votiva pateat veluti descripta tabella
Vita senis.

31. Lucilius, fr. :

- (a) publicanu' vero ut Asiae fiam scripturarius
pro Lucilio, id ego nolo, et uno hoc non muto omnia.
- (b) Núlli me invidére, non strabónem fieri saépius
déliciis me istórum.
- (c) Quo me habeam pacto, tametsi non quaeris, docebo ;
quando in eo numero mansti, quo in maxima nunc est
pars hominum,
ut periisse velis, quem visere nolueris cum
debueris. hoc ' nolueris ' et ' debueris ' te

(f) 'meile hominum', 'duo meilia'; item heice utroque
opu': 'meiles'

'meilitiam'. tenrest i pilai qua ludinu' pilam,
qua pisunt, tenest. si plura haec feceri' pila,
quae iacimus, addes e, peila ut pleniū fiat.

34. Horace, *Sat.*, i, 4, 56-62:

His, ego quae nunc,
Olim quae scripsit Lucilius, eripias si
Tempora certa modosque, et quod prius ordine verbum est,
Posterius facias, praeponeſ ultima primis,
Non, ut si solvas: "Postquam Discordia taetra
Belli ferratos postes portasque refregit,"
Invenias etiam disiecti membra poëtae.

35. Horace, *Sat.*, i, 10, 46-49:

Hoc erat, experto frustra Varrone Atacino
Atque quibusdam aliis, melius quod scribere possem,
Inventore minor; neque ego ille detrahere ausim
Haerentem capiti cum multa laude coronam.

36. Horace, *Sat.*, ii, 1:

(a) 28 f. Me pedibus delectat claudere verba
Lucili ritu, nostrum melioris utroque.

(b) 62-65 cum est Lucilius ausus
Primus in hunc operis componere carmina morem,
Detrahere et pellem, nitidus qua quisque per ora
Cederet, introrsum turpis.

37. Quintilian, x, 1, 93 f.:

Satira quidem tota nostra est, in qua primus insignem lau-
dem adeptus Lucilius quosdam ita deditos sibi adhuc habet
amatores, ut eum non eiusdem modo operis auctoribus sed
omnibus poëtis praeferre non dubitent. Ego quantum ab
illis tantum ab Horatio dissentio, qui Lucilium *fluere lutu-
lentum* et *esse aliquid, quod tollere possis*, putat. Nam erudi-
tio in eo mira et libertas atque inde acerbitas et abundantia

salis. Multum est tersior ac purus magis Horatius et, (non labor eius amore), praecipuus.

38. Horace, *Sat.*, ii, 6, 17 f. :

Ergo, ubi me in montes et in arcem ex urbe removi,
Quid prius illustrem Satiris Musaque pedestri ?

39. Horace, *Epistles*, ii, 1, 13-19 :

Ac, ne forte roges, quo me duce, quo lare tuter :
Nullius addictus iurare in verba magistri,
Quo me cunque rapit tempestas, deferor hospes.
Nunc agilis fio, et mersor civilibus undis,
Virtutis verae custos rigidusque satelles ;
Nunc in Aristippi furtim praecepta relabor,
Et mihi res, non me rebus subiungere conor.

40. Horace, *Sat.*, ii, 1, 34, 35 :

Sequor hunc, Lucanus an Apulus, anceps.
Nam Venusinus arat finem sub utrumque colonus.

41. Horace, *Sat.*, i, 6, 54-64 :

Nulla etenim mihi te fors obtulit ; optimus olim
Vergilius, post hunc Varius dixere quid essem.
Ut veni coram, singultim pauca locutus,
Infans namque pudor prohibebat plura profari,
Non ego me claro natum patre, non ego circum
Me Satureiano vectari rura caballo,
Sed, quod eram, narro. Respondes, ut tuus est mos,
Pauca ; abeo ; et revocas nono post mense iubesque
Esse in amicorum numero. Magnum hoc ego duco,
Quod placui tibi, qui turpi secernis honestum,
Non patre praeclaro, sed vita et pectore puro.

